

- สาระ:** ลูกๆ ที่แสนหวาน หัวของลูกควรที่จะบรรจุด้วยความสุขอยู่เสมอเพราะเวลานี้ลูกได้กลายเป็นนายที่เต็มไปด้วยความรู้เช่นพ่อ
- คำถาม:** บนพื้นฐานใดที่ลูกๆ จะกลับมาบังคับถึง 21 ชาตีกิด?
- คำตอบ:** ในยุคแห่งการบรรจบพบกัน ลูกให้ทุกสิ่งของลูกแก่พ่อโดยตรง ลูกยกมอบทุกสิ่งให้แก่พ่อ และในการตอบแทนลูกกลับมาบังคับถึง 21 ชาตีกิด บาบาพูดว่า: ในเวลานี้ ให้ชยะใดก็ตามที่ลูกมีแก่พ่อ ก่อนที่ลูกจะตาย โยกาย์ทุกสิ่งที่ลูกมีแล้วลูกจะได้รับผลตอบแทนของสิ่งนั้นในอนาคต
- เพลง:** ขอคารวะต่อชีวา...

โอม ซานติ พระเจ้าชีวาพูดกับลูกๆ ซาลิแกรม พ่อทางจิตกำลังอธิบายแก่ลูกๆ ทางจิต เวลานี้ลูกๆ เข้าใจว่าลูกต้องนั่งที่นี้ ขณะที่คิดว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณ ไม่ใช่ร่างกาย ไม่มีมนุษย์แม้เพียงคนเดียวในโลกนี้ที่เข้าใจว่าดวงวิญญาณคืออะไร? หากพวกเขาไม่รู้เกี่ยวกับ ดวงวิญญาณ พวกเขาจะสามารถรู้เกี่ยวกับดวงวิญญาณสูงสุดได้อย่างไร? ลูกได้รับคำอธิบายเกี่ยวกับดวงวิญญาณจากพ่อแล้ว มนุษย์ไม่รู้ว่าดวงวิญญาณคืออะไร หรือดวงวิญญาณสูงสุดคือใคร เหตุนี้เองพวกเขาจึงไม่มีความสุข เวลานี้ลูกๆ รู้ว่าละครนี้คงอยู่นานเพียงไร และวงจรชีวิตของต้นไม้คือ 5,000 ปี ลูกเข้าใจว่าหากเมล็ดของต้นไม้เหล่านั้นมีชีวิต เมล็ดเหล่านั้นก็จะบอกลูกว่า ต้นไม้ออกมาจากเมล็ดได้อย่างไร อย่างไรก็ตาม, เมล็ดเหล่านั้นทั้งหมดไม่มีชีวิต นี่คือเมล็ดที่มีชีวิตเดียวเท่านั้นของต้นไม้โลกมนุษย์ที่หลากหลาย เวลานี้ลูกๆ มีความรู้ทั้งหมด ลูกเองได้รับความรู้ของทั้งต้นไม้จากตอนเริ่มต้นจนถึงตอนจบตามลำดับกันไป ตามความเพียรพยายามที่ลูกทำ เช่นที่ความรู้ของทั้งต้นไม้หลอมรวมอยู่ในเมล็ด ดังนั้นพ่อนี้คือเมล็ดที่มีชีวิต ผู้คนร้องเพลงว่าพ่อสูงสุด ดวงวิญญาณสูงสุดคือสัจจะ ผู้ที่มีชีวิตและเป็นตัวแห่งความปิติ ค่ายกย่องนี้เป็นของผู้เดียวที่ไม่มีตัวตน ค่ายกย่องของท่านนั้นแตกต่างจากค่ายกย่องของคนอื่นๆ อย่างสิ้นเชิง มนุษย์ไม่เข้าใจสิ่งใดเลย ถึงแม้ว่าเหล่าเทพจะได้รับมรดกของพวกเขาที่นี้ พวกเขาก็ไม่ได้มีความรู้ที่นี้ นั่นคือประเด็นที่น่าอัศจรรย์ เวลานี้ลูกได้รับความรู้ทั้งหมดที่นี้ ลูกมีความรู้ว่าจะจรโลกหมุนไปอย่างไรอยู่ในสติปัญญาของลูก พ่อมาและสร้างอาณาจักรใหม่ ลูกคือนักแสดงในละครนี้ เพียงลูกเท่านั้นที่มีความรู้ของละครตั้งแต่ตอนเริ่มต้น จนถึงตอนกลางและตอนจบ และลูกก็มีความรู้ของผู้สร้างและสิ่งสร้าง ไม่มีใครอื่นมีความรู้ที่นี้ ทั้งสกุลศุทธและสกุลเทพไม่มีความรู้ที่นี้ หากพวกเขาเคยได้ยินสิ่งนี้ พวกเขาจะอัศจรรย์ใจ ผู้คนพูดว่าเทศกาลที่พวกเขาฉลองนั้นดำเนินมาตั้งแต่ก่อนการบันทึกเวลา อย่างไรก็ตามพ่ออธิบายว่าเทศกาลเหล่านั้นไม่ได้คงอยู่ในยุคทอง ไม่มีใครรู้เกี่ยวกับเทศกาลเหล่านั้น เวลานี้ลูกๆ พูดว่าเทศกาลดาเซรา ดิวาลี ฯลฯ นั้นกำลังจะมา เทศกาลเหล่านั้นไม่ได้เป็นที่จดจำที่นั้น ลูกปกครองอาณาจักรของลูกโดยปราศจากความวิตกกังวลเกี่ยวกับสิ่งใด ในเวลานี้ลือคของสติปัญญาของลูกได้เปิดขึ้นมาแล้ว ลูกคือนักแสดง ลูกรู้จักผู้สร้างของละครนี้ ระยะเวลาของละครนี้, ผู้กำกับ และนักแสดงหลักทั้งหมด ฯลฯ ผู้ที่เก็บความรู้ไว้ในสติปัญญาของพวกเขาจะมีประสบการณ์ของความสุขที่ไม่มีขีดจำกัด เพียงพระเจ้าผู้เป็นพ่อเท่านั้นที่เรียกได้ว่าเต็มเปี่ยมไปด้วยความรู้ เป็นมหาสมุทรแห่งความรู้ ความรู้อะไร? ไม่มีใครนอกจากลูกที่จะสามารถเข้าใจสิ่งนี้ได้ เพียงพระเจ้าเท่านั้นที่เรียกได้ว่าเป็นผู้ทรงอำนาจของโลกที่เต็มไปด้วยความรู้ นี่คือการรู้อะไร? นี่เป็นความรู้ของพระเวทย์ คัมภีร์ และกรันท์ทั้งหมด ฯลฯ และเป็นความรู้ของตอนเริ่ม ตอนกลาง และตอนจบของโลก ความรู้ที่ไม่ได้อยู่ในคัมภีร์ คัมภีร์เหล่านั้นเป็นของหนทางแห่งความเลื่อมใสศรัทธา ผู้คนเพียงแต่เฝ้าแต่กราบไหว้บูชา พวกเขาไม่ได้มีความรู้ของผู้สร้างหรือสิ่งสร้างของท่าน เหตุนี้เองแม้กระทั่ง ผู้รู้ และผู้เคร่งศาสนา ฯลฯ ก็พูดว่า: พวกเขาไม่รู้จักผู้สร้างหรือสิ่งสร้างของท่าน เพียงพ่อผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถอธิบายสิ่งเหล่านั้นทั้งหมดได้ ดังนั้นพวกเขาจะสามารถรู้เกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นได้อย่างไร? ความรู้ที่ลูกได้รับจากพ่อจะหายไปในร่างกายหลังจากนี้ ไม่มีใครนอกจากลูกๆ ที่รู้ความรู้ที่นี้ ลูกได้รับความรู้ที่ยิ่งใหญ่อย่างยิ่ง ดังนั้นลูกๆ ควรจะมีประสบการณ์ของความสุขมากเพียงไร! ผู้คนไปต่างแดนเพื่อศึกษาการแพทย์ ฯลฯ ที่นี้ลูกมีพละนาถมัยดีอย่างยิ่ง ที่ไม่มีความต้องการหมอ ฯลฯ ที่นั้น เรามาเพื่อที่จะรู้ทุกสิ่งจากพ่อที่ไม่มีขีดจำกัด ผู้ที่เต็มไปด้วยความรู้ เราเป็นลูกๆ ของท่าน ดังนั้นหัวของลูกควรที่จะอยู่อย่างเปี่ยมล้นด้วยความรู้ที่อย่างหนึ่งที่ลูกเฝ้าแต่มีประสบการณ์ของความสุขอย่างใหญ่หลวง ไม่มีสิ่งใดที่ลูกไม่รู้ อะไรก็ตามที่ผู้คนเหล่านั้นศึกษาทั้งหมดนั้นไร้ประโยชน์ พวกเขาศึกษาคัมภีร์ ฯลฯ ของหนทางแห่งความเลื่อมใสศรัทธามากมายอย่างยิ่ง แต่ไม่มีใครในพวกเขาที่รู้ว่าจะจรโลกมนุษย์นี้หมุนไปอย่างไร เวลานี้ลูกๆ กำลังจะกลายเป็นนายที่เต็มไปด้วยความรู้ ลูกได้มาเพื่อที่จะล่วงรู้ทุกสิ่งในสาระ (nutshell) ลูกต้องทำให้ดวงวิญญาณที่อยู่อย่างโดดเดี่ยวกลับมา

โตประธาน บางคนที่อยู่อย่างโตประธานกลับมาโต บ้างได้กลับมารโง่จากโตโม และบ้างก็กลับมาสโโตจากรโง่ แต่ยังไม่
มีใครที่จะกล่าวได้ว่าสโโตประธานเลย เมื่อลูกนั้นกลับมาสโโตประธาน ลูกจะไปถึงสภาพที่อยู่เหนือบ่วงกรรมของลูกตาม
ลำดับกันไปตามความเพียรพยายามที่ลูกทำ และแล้วโลกใหม่ก็จะเป็นที่ต้องการสำหรับอาณาจักร เหตุนี้เองโลกเก่าจึง
ต้องถูกทำลาย เมื่อไฟบุษยัญของความรู้งากำลังจะมาถึงจุดจบ ทุกสิ่งของโลกเก่านี้ก็จะถูกส่งเวลงไปในนั้น เมื่อการศึกษา
ของลูกเสร็จสิ้น ลูกจะได้มาซึ่งสภาพที่อยู่เหนือบ่วงกรรมของลูกตามลำดับกันไปตามความเพียรพยายามที่ลูกทำ เช่นที่เมื่อ
นักเรียนสอบผ่าน และพวกเขาได้รับการโยกย้าย ทำนองเดียวกัน ลูกเองก็จะได้รับการโยกย้ายจากดินแดนของความตาย
นี้สู่ดินแดนแห่งความเป็นอมตะ เราเคยอยู่ในดินแดนแห่งความเป็นอมตะ และในขณะที่ใช้ 84 ชาติเกิด เราก็ได้เข้ามาอยู่
ในดินแดนของความตาย ลูกพูดว่า: เวลาที่ลูกกำลังศึกษาเล่าเรียน และแล้วลูกก็จะไปสู่ดินแดนแห่งความเป็นอมตะ และ
กลายเป็นเทพ เพียงพ่อเท่านั้นที่เปลี่ยนมนุษย์ธรรมดาให้กลายเป็นเทพ ใครอื่นเล่าที่จะสามารถชำระผู้ที่ไม่บริสุทธิ์ให้
บริสุทธิ์และทำให้พวกเขากลายเป็นเทพได้? ไม่มีเทพในที่ที่จะสามารถสร้างเทพขึ้นได้ ลักษมีและนารายณ์นั้นเป็นที่
ต้องการ แต่พวกเขาไม่ได้อยู่ที่นั่น ลูกๆ รู้ว่าพ่อมาในเวลาเพื่อสอนลูก ท่านให้โชคของอาณาจักรแห่งสวรรค์ของลูกแก่ลูก
เคยมีสวรรค์ เคยมีอาณาจักรของลักษมีและนารายณ์ ใครก่อตั้งอาณาจักรของพวกเขา? เป็นพระเจ้าแห่งสวรรค์, ผู้เป็นพ่อ
ที่ได้สร้างดินแดนสวรรค์ สัตยยุค(ยุคแห่งสัจจะ) ที่ซึ่งเหล่าเทพนั้นปกครอง ไม่มีดินแดนอื่นใดในเวลานั้น มีเพียงบาร์ต
เท่านั้น ได้อยู่ในสติปัญญาของลูกว่า: เมื่อลูกปกครอง จะไม่มีใครอื่นมีชีวิตอยู่ที่นั่น ทั้งต้นไม้อยู่ในสติปัญญาของลูก เมล็ด
ของต้นไม้นั้นอยู่เบื้องบน ท่านเป็นสัจจะและผู้มีชีวิต ดวงวิญญาณนั้นไม่สูญสลายและบาบาก็ไม่สูญสลายด้วยเช่นกัน บา
บาบอกความรู้ทั้งหมดที่ท่านมีแก่ลูก ทั้งต้นไม้อยู่เบื้องหน้าลูก และบาบาอยู่เหนือต้นไม้นั้นที่จุดยอดสุด ผู้คนในเวลานี้เป็น
หนามที่ตกต่ำอย่างสมบูรณ์ เป็นเพราะต้นไม้นั้นเก่า มันจึงแห้งแล้ง เหตุนี้เองโลกนี้จึงเรียกได้ว่าเป็นป่าของหนาม ที่นั่นมี
สวนดอกไม้ บาบาเป็นนายของสวน บ้างก็จะเรียกท่านว่าคนพายเรือและบ้างก็เรียกท่านว่าคนสวน พ่อเป็นคนที่พายเรือ
ลูกกำลังจะเรียนรู้วิธีการที่จะพายเรือของลูก เรือของทุกคนนั้นเก่ามาก เรือนั้นประกอบขึ้นจากทั้งดวงวิญญาณ และ
ร่างกาย ผู้คนร้องเพลง: “พายเรือของฉันข้ามฟากเกิด” เวลาที่เรือนั้นเก่าและร่างกายของลูกนั้นก็เก่าด้วยเช่นกัน เวลา
นี้เรือจะสามารถข้ามฟากได้อย่างไรและจะไปที่ไหน? ลูกเข้าใจว่าอะไรคือความหมายของการข้ามฟาก และอะไรคือความ
หมายของดินแดนแห่งการหลุดพ้นและดินแดนแห่งการหลุดพ้นในชีวิต อย่างแน่นอนที่พ่อกำลังพาลูกข้ามฟาก ท่านนำลูก
ไปจากดินแดนแห่งความทุกข์และพาไปสู่ดินแดนแห่งความสุข นั่นคือ จากมหาสมุทรแห่งยาพิษสู่มหาสมุทรแห่งน้ำนม
ผู้คนเหล่านั้นเพียงแต่ร้องเพลง: พายเรือของฉันข้ามฟากเกิด โอ! นายของสวนดอกไม้ ได้โปรดมาและเปลี่ยนเราจากหนาม
ให้เป็นดอกไม้เกิด ลูกเองก็ไม่เข้าใจสิ่งนี้มาก่อน เวลาที่ลูกมาเพื่อที่จะรู้ถึงความลับทั้งหมดของอาณาจักรเขตสูงสุด, อาณาเขต
ที่ละเอียดอ่อน และวงจรโลกจากยุคทองจนถึงสิ้นสุดยุคเหล็ก เพียงผู้เดียวที่ล่วงรู้ความลับเหล่านั้นเท่านั้นที่จะสามารถบอก
ลูกได้ หากความรู้เฝ้าแต่ผูกเป็นฟองอยู่ในลูก ลูกก็จะอยู่อย่างมีความสุขเสมอ ไม่มีสิ่งใดหลงเหลืออยู่สำหรับลูกที่จะ
ต้องวิตกกังวล ลูกอยู่อย่างเป็นอิสระจากความกังวล ลูกเข้าใจว่าบาบา กำลังพาเรากลับไปกับท่าน เวลาที่เรา กำลังจะกลาย
เป็นเช่นบาบา เด็กกลายเป็นเช่นพ่อของเขาใช่หรือไม่? บาบานั้นเต็มไปด้วยความรู้และท่านทำให้ลูกเต็มไปด้วยความรู้
ด้วยเช่นกัน ดวงวิญญาณมีสายใยกับพ่อ, ดวงวิญญาณสูงสุด ลูกๆ ดวงวิญญาณพูดว่า ไม่ว่าความรู้ใดก็ตามที่บาบามี ท่าน
กำลังให้ความรู้แก่นั้นกับพวกเราดวงวิญญาณ ลูกคือลูกๆ ทางจิตของพ่อทางจิต นี่ก็เป็นประเด็นใหม่ด้วย ไม่มีใครนอกจาก
บาบาที่จะสามารถพูดเช่นนี้ได้ พ่อที่ไม่มีความรู้พูดสิ่งนี้ด้วยการคำนึงของร่างที่มีตัวตน ไม่เช่นนั้นแล้วลูกจะไม่สามารถ
ได้ยินท่าน พ่อทำให้ลูกๆ เป็นเหมือนกับตัวท่านเอง พ่อเป็นคนที่ผู้จัดความทุกข์และเป็นผู้ประทานความสุข ค่ายกย่องของ
ท่านเป็นค่ายกย่องของลูกด้วย ไม่มีความแตกต่างใดๆ ดังนั้นจะมีความแตกต่างอื่นใดเล่าที่หลงเหลืออยู่? พ่อไม่ได้เข้าไปสู่
วงจรของการเกิดและการตาย ในขณะที่ลูกนั้นมาสู่วงจรของการเกิดและการตาย พ่อเรียกได้ว่าเป็นมหาสมุทรแห่งความรู้
และดังนั้นพ่อจึงให้ความรู้แก่ลูกๆ พ่อคือมหาสมุทรแห่งความสุข มหาสมุทรแห่งความบริสุทธิ์และมหาสมุทรแห่งความ
สงบ และดังนั้นพ่อจึงให้สิ่งเหล่านี้เป็นเช่นมรดกของลูกแก่ลูก ลูกรู้ว่าทั้งวงจรนี้กำลังจะหมุนอีกครั้งหลังจาก 5,000 ปี
ความรู้นี้เป็นแหล่งแห่งรายได้ของลูก ยิ่งลูกศึกษาเล่าเรียนมากเพียงใด ลูกก็จะหารายได้ด้วยความรู้มากขึ้นตามนั้น นี่คือ
ความรู้พร้อมกันกับธุรกิจ คนที่ให้อภัยเงินนั้นก็ทำสัญญา ลูกให้อะไร? ชยะ! หลังจากที่บุคคลใดตายแล้ว มีการยกชยะของ
คนตายนั้นแก่ชนนิก(พราหมณ์พิเศษ) ในขณะที่ลูกต้องให้ทุกสิ่งที่ลูกมีในขณะที่ลูกยังคงมีชีวิต ผู้คนให้ในนามของพระเจ้า
เวลานี้ลูกจะให้เพียงเก่าของลูก ฯลฯ แก่พระเจ้าหรือไม่? พ่อพูดว่า: ให้ทุกสิ่งแก่พ่อก่อนที่ลูกจะตาย สิ่งเก่าๆ เหล่านั้น
ทั้งหมดจะไม่เป็นประโยชน์ใดสำหรับลูก ไม่ว่าใครบางคนจะมั่งคั่งเพียงไรก็ตาม สิ่งนั้นจะคงอยู่ยาวนานเพียงไร? เพียงหนึ่ง
ชาติเกิดหลังจากนั้น ใครจะรู้ว่าเขาจะไปที่ไหนและถือกำเนิดตามกรรมของเขา ลูกได้รับจากพ่อถึง 21 ชาติเกิดตามความ
เพียรพยายามที่ลูกทำ นี่คือการรับใช้ทางจิต ทุกคนในโลกรู้เกี่ยวกับงานรับใช้ทางร่าง แต่ไม่มีใครรู้เกี่ยวกับงานรับใช้ทาง
จิต เป็นผู้เป็นจิตวิญญาณสูงสุดที่มาและให้ความรู้นี้ ผู้คนฉลองการเกิดของผู้ที่สูงส่งนั้น เพียงท่านเท่านั้นที่เรียกว่าเป็น

มหาสมุทรแห่งความสุข, มหาสมุทรแห่งความสงบ, ผู้จัดความทุกข์และเป็นผู้ประทานความสุข ชื่อของท่านคือชีวา วันเกิดของท่านมีการเฉลิมฉลองด้วย แต่พวกเขาไม่มีสิ่งใดในสติปัญญาของพวกเขา เพียงพอเท่านั้นที่สามารถเปิดเผยความลับทั้งหมดเหล่านี้และท่านจะเปิดเผยความลับเหล่านี้แก่ลูกอีกครั้งหลังจาก 5,000 ปี ความรู้ไม่ได้คงอยู่ในยุคทอง เพราะดวงวิญญาณที่นั่นสถิตประธาน เป็นเพียงด้วยความรู้ที่เท่านั้นที่ดวงวิญญาณสามารถที่จะกลายเป็นสถิตประธาน สิ่งเหล่านี้คือประเด็นใหม่ แม้แต่ผู้ที่สร้างวัดแก่ลักษมีและนารายณ์ก็ไม่ว่าเหตุใดพวกเขาจึงสร้างวัดเหล่านั้นให้แก่ลักษมีและนารายณ์ ใครให้อาณาจักรนั้นแก่ลักษมีและนารายณ์? ลักษมีและนารายณ์ได้มาซึ่งสถานภาพนั้นได้อย่างไร? มีคำกล่าวว่่านั้นเป็นผลกรรมของพวกเขา เวลานี้พ่อที่นั่งที่นี่และอธิบายความลับของปรัชญาของการกระทำที่บริสุทธิ์, กรรมที่เป็นกลางและกรรมที่เป็นบาป พวกเขาเองนั้นต้องเคยได้ยินความรู้ด้วย เหล่านี้เป็นคำพูดของพระเจ้า เป็นไปด้วยกิตติที่ศาสนาเทพดั้งเดิมที่คงอยู่ตลอดไปถูกสร้างขึ้น เคยมีผู้คนน้อยนิดอย่างยิ่งที่นั่น ดังนั้นผู้ที่เหลือทั้งหมดของโลกเก่าไปที่ใด? อย่างแน่นอนที่การทำลายล้างต้องเกิดขึ้น สงครามมหาภารตะนั้นเป็นที่จดจำด้วย มีคำกล่าวว่ากวีเกอรรดฮาร์พูดเช่นนั้น อย่างไรก็ตามเป็นกฤษณะที่พวกเขาได้อ้างอิงว่าเป็น เกอรรดฮาร์ กวีนั้นคือใคร? เป็นชีพบาบาที่เรียกได้ว่าเป็นนักกวี กวีคือใครบางคนที่ย้ายทอดบางสิ่งแก่ลูก ลูกเข้าใจว่ากำลังจะมีภัยพิบัติมากมาย ฯลฯ เพียงแต่มองดูว่าพวกเขากำลังเตรียมการเพื่อการทำลายล้างโลกเก่าอย่างไร! นี่คือเวลาของสงครามมหาภารตะเมื่อพระเจ้ามาและสร้างไฟบุษยัญของความรู้ของรูดร้า พระเจ้าสร้างไฟบุษยัญนี้เพื่ออะไร? โดยทั่วไปแล้วไฟบุษยัญนั้นสร้างขึ้นเพื่อความสงบและความสุข พ่อคือผู้จัดความทุกข์และเป็นผู้ประทานความสุขสำหรับทั้งหมด ดังนั้นทั้งโลกเก่านี้จะถูกส่งเวลงไปในไฟบุษยัญของความรู้นี้ ลูกรู้ว่าลูกๆ บราห์มินเป็นผู้รับใช้ของยักกะนี (ไฟบุษยัญ) ในเมื่อลูกๆ บราห์มินเป็นลูกๆ ที่แท้จริงที่เกิดจากปากของบราห์มา ลูกต้องยอมรับทุกสิ่งที่บาบาพูดผ่านปากนี้ ด้วยการทำตามการกำหนดที่สูงส่งของศรีศรี เราจะกลับมาสูงส่ง และแล้วจะกลายเป็นลูกปัดของลูกประคำของรูดร้า เช่นที่มีต้นไม้เผ่าพันธุ์ของวาसानิสและต้นไม้เผ่าพันธุ์ของคิระปารานี นั้นด้วย บาบาน้อยๆ เบื้องบนและต้นไม้เผ่าพันธุ์ของท่านนั้นไม่มีตัวตน ต้นไม้เผ่าพันธุ์ที่ไม่มีตัวตนนั้น และแล้วก็ได้กลายเป็นต้นไม้เผ่าพันธุ์ที่มีตัวตน บราห์มา, พ่อของมนุษยชาติเป็นบุคคลแรกในสิ่งนี้ ดังนั้นผู้ที่มีร่างกาย และอีกหนึ่งนั้นเป็นทางจิต พ่อทางจิตมาและสร้างสิ่งสร้างของท่านผ่านบราห์มา พ่อของมนุษยชาติ ผู้คนเรียกหาท่าน: โอ ผู้ชำระให้บริสุทธิ์ ได้โปรดมาและชำระโลกเก่าที่ไม่บริสุทธิ์นี้เถิด ท่านไม่ได้สร้างโลกใหม่ เพราะการทำลายล้างอย่างสิ้นซากไม่มีวันเกิดขึ้นได้ ดังนั้นประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์โลกนั้นช้ารอย และวงจรของ 84 ชาติเกิดก็เริ่มต้นอีกครั้งตั้งแต่ตอนเริ่มต้น ลูกได้รับความรู้ที่ไม่มีขีดจำกัดจากพ่อที่ไม่มีขีดจำกัด และลูกได้รับมรดกที่ไม่มีขีดจำกัดด้วยเช่นกัน ทุกคนจดจำพ่อที่ไม่มีขีดจำกัดและพูดว่า: โอ พระเจ้า เมื่อพวกเขาพูดว่า “โอ อิศวร! โอ พระผู้!” พวกเขาไม่ได้จดจำสัญลักษณ์ใด เป็นผู้เดียวที่ไม่มีตัวตนที่พวกเขาจดจำ ผู้คนพูดด้วยเช่นกันว่า: “จดจำพระเจ้า ท่านเป็นพ่อ” พวกเราทั้งหมดเป็นพี่น้องกัน มีคำกล่าวถึงดวงวิญญาณทั้งหลายว่า: พวกเขาทั้งหมดเป็นพี่น้องกัน ผู้คนเรียกหา: โอ ผู้ชำระให้บริสุทธิ์! โอ ผู้จัดความทุกข์และผู้ประทานความสุข! โอ ผู้ปลดปล่อย ได้โปรดมาและชี้ทางกลับบ้านให้แก่พวกเราเถิด เราได้ลิ้มบ้านของเราไปแล้ว เราจดจำบ้านของเรา แต่เราไม่รู้ว่าจะไปถึงที่นั่นได้อย่างไร เมื่อลูกมีโยคะ ก็เป็นราวกับว่าน้ำมันนั้นถูกเทลงไปในดวงวิญญาณ ดวงวิญญาณนั้นไม่สูญสลาย ตะเกียงของดวงวิญญาณแต่ละดวงไม่ได้ดับลงไปอย่างสมบูรณ์ แต่ในเวลานี้ลูกต้องเติมน้ำมันของพลังโยคะมากยิ่งขึ้น และแล้วก็จะมีเทศกาลแห่งแสง (ดีพ มาลา) ตลอดไป จะมีแสงทุกหนแห่ง ดีพมาลาหมายถึงมีแสงในทุกบ้าน ดีพมาลาจะอยู่ที่ใด? ในยุคทอง ไม่ใช่ที่นี่ ลูกเข้าใจความลับเหล่านี้ทั้งหมด ลูกไม่ได้มีศรัทธาที่มงาย อัจชะ

ถึงลูกๆ ที่สุดแสนหวาน ผู้เป็นที่รักยิ่ง ที่จากหายไปนาน เวลานี้ได้พบพานอีกครั้ง รัก ระลึกถึง และสวัสดีตอนเช้า จากแม่ พ่อ บัพดาดา พ่อทางจิตพูดนมัสตกับลูกๆ ทางจิต

สาระสำหรับการสร้างสมเพื่อการเป็นตัวของความรู้ คุณธรรม และการจดจำระลึกถึง:

1. ในการที่จะเป็นอิสระจากความกังวลทั้งหมด ให้กลายเป็นผู้ที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความรู้เช่นพ่อ ไตร่ตรองความรู้ในสติปัญญาของลูกอย่างต่อเนื่อง

2. ทำงานรับใช้ทางจิตและสร้างสมรางวัลในอนาคตของลูก โยกย้ายสิ่งเก่าๆ ทั้งหมดของลูก

พร: ขอให้ลูกเป็นภาพลักษณ์ที่ให้และสัมผัสประสบการณ์ของรูปที่ไม่มีตัวตน และรูปที่ละเอียดอ่อนในรูปที่มีตัวตนด้วยบทเรียนของหนึ่งเดียว (เอก)

เพียงแต่ทำให้บทเรียนของ “หนึ่งเดียว” มั่นคงและทำให้ผู้ประทานพรพอใจ และแล้วตั้งแต่เวลาอมฤตไปจนถึงช่วงกลางคืนลูกจะเฝ้าแต่ได้รับการหล่อเลี้ยงอย่างต่อเนื่องในขณะที่ลูกเคลื่อนไปและโอบยบด้วยพรต่างๆในทุกๆการกระทำที่ลูกทำในตารางเวลาประจำวันของลูก บทเรียนของ "หนึ่งเดียว" คือ หนึ่งพลังกำลัง (ek bal) และหนึ่งการคำจุน (ek bharosa) การทำตามหนทางเดียว(ek mat) สม่่าเสมอและมั่นคง (ekras) มีความเป็นหนึ่งเดียว(ekta) และมีความรักต่อความสันโดษ(ekantpriya) พ่อรักคำนี้ "หนึ่งเดียว" ผู้ที่ทำให้บทเรียนของ "หนึ่งเดียว" นี้มั่นคงจะไม่เคยสัมผัสว่าสิ่งใดเป็นเรื่องยาก ดวงวิญญาณที่มีพรพิเศษได้รับพรพิเศษ และเหตุนี้เองจึงเป็นเหมือนกับว่าพวกเขาได้สัมผัสกับผู้ที่ไม่มิตัวตนและผู้ทีละเอียดย่อในผู้ที่มีตัวตน

คติพจน์: แทนที่จะก้าวออกไปจากผู้อื่นและสร้างสภาพของตัวเอง จงกลายเป็นผู้ให้การคำจุนแก่ทุกคน

*** โอม ขานติ ***